

Massens konstans

Af Marianne Lapp

Det startede med, at hun ønskede at befri sig for alle sine ting.

Fjerner man alle ting i verden, vil der ikke være luft nok til at udfylde det kolossale tomrum, de efterlader. Der vil spontant opstå tingsløsheder - en hybrid mellem vakuum, gennemsigtighed og det specielle felt, man finder i den yderste del af universet: områder uden massetiltrækning.

Hun ønsker at skaffe sig denne tingsløshed, at bade i den.

Renovationsselskabet stiller den lejede container op nede på gaden. Nogle af tingene går i stykker allerede på turen ned gennem det forzinkede rør. På gaden står der ofte mennesker og stirrer op på hendes arme og hænder, der beslutsomt bærer ting ud til kanten af lejligheden og lader dem gå.

Menneskene består af to slags. De, som ryster på hovedet og går hjem til deres egne kære ting. Så er der de, som ryster på hovedet, men når de tror sig usete, beriger sig med ting fra containeren. Det er hendes fornemmelse, at den første type i virkeligheden blot er opdraget til at holde sig i skindet. "Det er jo bare ting."

Bagefter retter væggene i den tomme lejlighed sig op og ud. Med spredte fingre føler hun rundt i morgenlyset, som uhindret danser rundt på plankerne. Hun sover i stuen nu, i det østvendte værelse, hvor gadestøjen strømmer ind.

Hendes krop ændrer sig ved at ligge på det bare gulv. Ændrer sig på grund af gadelysets indtrængen gennem det nøgne vindue, ændrer sig på grund af den forandrede luftcirkulation og tingsløshedens rotation. Hun forestiller sig nemlig ikke tingsløsheden fæstnet til lige præcis det sted, der før udfyldtes af masse. Hun ser den som bevægelig.

Tingsløsheden er fri. Hendes krop er endnu ikke fri, men den arbejder på det. Den skal nok blive det.

Hver aften håber hun på at lægge sig i en lomme af tingsløshed. Kroppens reaktion vil være uforudsigelig, akkurat som da man første gang satte et menneske ind i en rumkapsel uden tyngdefelt. Men hun forestiller sig sine mentale evner strakt ud. For hvad skulle bremse dem, hvilke kanter skulle de støde på?

Tiden går. Hun finder ingen lommer. Hun vågner op i akkurat samme tilstand, som hun faldt i søvn i: indespærret, indelukket, hud overalt. Hjerne overalt.

Hvad har hun udrettet? Hendes ting er ikke forsvundet fra verden. De er forflyttede eller ituslåede. Men de er ikke gået itu, fordi de blev nytteløse. Hun har glemt at tage lovene i ed. Én lov befaler dem at gå itu, hvis forholdene er til det. Hvis energierne er negative. En anden lov ler af hende, ikke åbenlyst, for hun skal selv opdage det, men bag hendes ryg. Det er loven om massens konstans.

Det er en yderst velfungerende lov; uanset om der er mennesker eller ej, uanset om

der er en hjerne, som kan formulere den eller ej, så vil den altid gælde. En sådan uafhængighed finder hun uimodståelig. Hun ønsker at blive en sådan lov, at opleve den totale, uanfægtede og udstrakte eksistens.

Samme aften sætter hun sig ned for omhyggeligt at formulere en lov. Den behøver ikke at være nær så universel. Måske kan tingene alligevel komme til nytte. Hun køber flaskerne samme sted, som hun køber mad. Materialet fascinerer hende, den forbundne skønhed og skørhed.

1. definition: Hulheden er lig det reciprokke af massiviteten

Massiviteten fik hun også defineret, omend med besvær og så sent, at busserne igen var begyndt at køre, men sætningen var væk, da hun vågnede langt inde i aftenmyldretiden. De grønne flasker havde gjort deres dobbelte værk. Inspireret og sørget for glemsel. Med én definition når hun ikke langt, erkender hun. Hun opgiver. Hun orker ikke at finde flere inspirerende materialer eller genstande, for den sags skyld.

Igennem længere tid mediterer hun. Men hun *kan* ikke forvandle sig selv til en lov. Det kræver, at hun slipper sin krop, men den vil stadigvæk ligge på plankerne og bade sig i solskinnet. Først rammer sollyset flaskerne, som er stillet op i karmen fyldt med vand. Vandet gør det nemmere at se deres hulhed. De grønne pletter, som dannes på gulvet, forsøger hun at undgå at sammenligne med ting. Derudover skal der kun være de ting, der nu engang skal være der og hører til:

hende, hendes krop, plankerne, murene, ruderne, vinduesrammerne, vindueskarmen, loftet, stukken, panelerne, dørtærsklen, karmene, fejelisterne, ledningerne, stikdåserne, kontakterne, dørstopperne, radiatorerne. Radiatorerne! Det slår hende, hvor fyldte de er med noget, som gerne vil ud. Og termoruderne med. Luft og væske cirkulerer derinde. Netop de to elementer, der gladeligt føjer sig og udfylder den tildelte plads. De må længes efter rum, det er jo oplagt, og helst det største rum, man kan tænke sig.

Der er gået mange dage. Efter den vanskelige afmontering af radiatoren og dens endnu mere komplicerede, men frihedshungrende tur gennem ruden, der i ét og samme nu befriede både vand og luft for deres snærende rammer, endte hun her i denne have. Den er fredelig.

Der er små bede, der er kroppe, der trilles rundt. Der er grus. Men der er også plæner og en varm, sydvendt krog bag en mur. Der er en stilhed - hvis man beder om den. Det gør hun. Og hun får den. For hun har forklaret dem om tingsløsheden og bliver luft for dem i samme øjeblik, hun åbner munden.

Hun er for alvor blevet forelsket i solskinnet, i dets immaterielle natur. Ild. Det perfekte element. Vandet og luften var kæledægger. Dette er godt, det bedste. Hun lægger sig i solen, nøgen og efter at have befriet sig for al væske. Hun tænker på celler, der eksploderer, på sin masse, som langsomt vil flyde ud og udfylde hele

græsplænen, som en amøbe, der bare vokser og vokser. En vandmand, der fordamper i solen. Fotonerne, som prikker på kønnet.

Hun kan ikke længere mærke sin krop. Måske ligger den som en gennemsigtig ildtunge hen over græsstrå, bellis, myrer og grannåle. Måske har der aldrig været så meget af hende som nu. Måske intet. Så kommer den, tingsløsheden. Den er lettere, end hun nogensinde havde forestillet sig.

Copyright Marianne Lapp 1997

Ovenstående novelle er mit afsluttende arbejde på Forfatterskolen, hvor jeg gik fra 1995 til 1997.

Den blev dramatiseret i forbindelse med mit afgangsprojekt, det vil sige opført som mini-teaterstykke på Teater Kalejdoskop på Nørrebrogade i København. Herunder ses udsnit af programmet til forestillingen.

Skuespillerne var Lennart Hansen, Suzanne Jacobsen og Nikolaj Kopernikus.

**"T" og "HVORDAN HUN
FORSØGTE AT LEVE MED MASSENS KONSTANS"**

- er i modsætning til de andre stykker ikke baseret på dramatekster, men på en allerede foreliggende novelle af hver af de to forfattere. Novellerne er kun let dramatiseret og i øvrigt ikke forbundet.

I "T" modtager en kvinde flere breve fra en ukendt beundrer. Da hendes mand kommer i besiddelse af et af brevene og forstår, at hun planlægger at opsøge beundreren, bestemmer han sig for at forfølge utroskaben til den yderste konsekvens.

I "HVORDAN HUN FORSØGTE AT LEVE MED MASSENS KONSTANS" møder vi en kvinde, der utrætteligt forsøger at få hold på verden ved hjælp af love og begreber fra naturvidenskaben, blandet med almindeligt nonsens. I begyndelsen handler hendes overvejelser mest om rummet og tingene omkring hende, men langsomt bevæger refleksionerne sig over mod det klassiske dilemma: åndens frigørelse fra kroppen. Til sidst bliver hendes hjerne så enerådende, at den får selvstændig karakter og begynder at optræde som en kropsløs snakkemaskine.

Forfattere: Kim Blæsbjerg ("T") og Marianne Lapp ("Hvordan hun forsøgte at leve med massens konstans").

Instruktør: Daniel Wedel.